

Saa komme vi til Lovforslagets § 8. Der foreslaar man Pryglestraf indført paa et Omraade hvor det ikke hidtil har været hjemlet, men hvor Forholdet er meget forskelligt fra, at man pryglers en fri Mand. Man foreslaar Pryglestraf indført som Disciplinærmiddel i Tvangsarbejdsanstalterne. De Mænd, som overhovedet kunne forsones sig med, at det tilhører vort Folk, vor Tid og vor Civilisation at anvende Pryglestraf, tro, at den her er lettest forsvarlig. Ja, det er den paa en Maade, thi det kan jo siges, at paa Mennesker, som ere under en vedblivende Tvang, kan der udøves en vis Virkning ved at give dem Prygl, en anden Virkning end den, man opnaar, naar man pryglers fri. Men naar man spørger, om der er nogen *Trang* til Indførelse af Pryglestraf i vore Tvangsarbejdsanstalter, tror jeg, at man ved en virkelig Undersøgelse af disse Forhold vil faa et absolut benægtende Svar. Tvangsarbejdsanstalterne ere meget forskelligt bestyrede. Bestyrelsens Godhed eller Slethed afhænger naturligvis meget af Bestyrerens Individualitet —, men man vil ved en Undersøgelse og ved Indberetelse af Meninger og Erfaringer derfra sikkert komme til det Resultat, at hvor der er Vanskelighed ved at haandhæve Arbejde og Orden, der vil man ikke komme dette Maal nærmere ved at indføre Prygl, men snarere komme det fjernere. Adspørg dem, som ere de erfarne og forstandige her, jeg tror, De ville faa dette Svar. Naar man foreslaar Pryglestraf indført i Tvangsarbejdsanstalterne, henter man denne Disciplinærstraf fra Strafanstalterne. Og her nævner man da gerne — og har gentagende nævnt — til sin Fordel en Udtalelse af en anset Fængselsmand, nemlig Fængselsinspektør Ammitzbøll. Men jeg beder Dem lægge Mærke til, hvad det er, han har sagt. Det, han har sagt i en Udtalelse, som ofte er bleven gentagen, er dette: Straffanger, som den er bleven anvendt paa, ere fra at have været umedgørlige, blevne „behagelige og medgørlige“. Men dermed er ikke sagt, at der er opnaaet noget hverken for Anstalten — ud over det rent øjeblikkelige — eller endnu langt mindre for Manden eller for Samfundet. Der er et Værk angaaende Englands Strafanstalter, som er meget anset i England, og hvori Forfatteren siger om Strafanstalterne: „De ville aldrig finde en Mand, som gør noget godt, efter at han har faaet Pisk; det kan gøre ham rolig og føjelig, saa længe han er under Opsyn, men det medfører det stik

modsatte, naar han bliver fri“. Det er utvivlsomt en stor Sandhed. Og ganske vist skulle vi lette Bestyrerne af Anstalterne at holde Orden og at holde de paa-gældende under Disciplin og i Arbejde, men vi skulle i første Linie tænke paa Samfundet, der staar udenfor og skal modtage Manden, naar han kommer ud fra Anstaltens Behandling. Dette, at Prygl, selv som Disciplinærmiddel i Strafanstalter, skulde være anbefaleligt, det er desuden hele Verden over mindst et omtvistet Spørgsmaal. Vi have set, at en Mand, der nyder stor Anseelse, Generaldirektøren for Sveriges Fængselsvæsen, Wieselgren, offentligt har udtalt, at han stiller sig yderst tvivlende i dette Spørgsmaal, og vi have set, at Mænd, der anses for at være nogle af dem, der have den største Sum af Erfaring i Henseende til Fængselsvæsen, nemlig Englænderne Barckhouse og Walker have udtalt offentligt, at de fleste Fanger ere bange for Prygl, indtil de een Gang have prøvet det; derefter udviser Størsteparten en afgjort Forværelse i Karakteren. Det er stadig om Strafanstalterne, der tales. Vi have endvidere set, at det offentligt er udtalt af en Strafanstaltsdirektør Baumgårtl, som man tillægger nogen Autoritet, at en næsten trettenaarig Praksis som Forstander for en Strafanstalt har bragt ham til at „hade“ Pryglestraffen, fordi den „altid viser sig uvirksom for sit virkelige Maal“, han „forkaster den, fordi den er unødvendig“. Det er en Forstander for en Strafanstalt, en Forstander, som man tillægger stor Autoritet. Ogsaa ved Sammenkomster af Fagmænd, ved Fængselskongresser i London 1872 og i Stockholm 1878, ikke alene udtalte de fleste sig imod Legemsstraf som Disciplinærstraf i Strafanstalterne, men paa Fængselsembedsmænds Møde i Stuttgart 1877 blev den udtrykkelig forkastet med Stemmerflerhed. Efter Diskussionen stemte man derom, og de fleste af dem, der have Straffanger under deres Behandling og have til Opgave at tæmme dem, bringe dem under Disciplin og til Arbejde og føre dem tilbage til Samfundet, stemte imod dette Middel. Naar der er en saadan Tvivl om denne Institution, som nu findes i vore Strafanstalter — det vil sige i vore Forbedringshuse og Tugthuse som Disciplinærmiddel — naar der er en saadan Tvivl om den her i Landet og hele Verden over, skulde vi saa mon anse det for rigtigt at indføre dette omtvistede Institut i Tvangsarbejdsanstalterne? Jeg tror Nej.